

Тікай поки не пізно

Микола Білокопитов

Наталя Олександрівна Сирота з міста Вільнянська
Запорізької області говорить, що це трапилося
1981 року, коли вона виходила заміж.

Після офіційної реєстрації шлюбу в загсі молодята разом зі своїми друзками, а також з гостями вирішили поїхати найнятим на один день лімузином у фотоательє. На одному з перехресть зупинилися, бо світлофор висвічував червоним. Раптом поруч різко загальмувало таксі, водій якого, опустивши скло, почав подавати руками якісь знаки. Очевидно, він намагався привернути увагу пасажирів весільного автомобіля. Зрештою, це йому вдалося.

— Хто з вас жених? — гукнув таксист, намагаючись розгледіти через вікно пасажирів лімузина.

— Та ось він, щасливчик! — весело сказав дружок, показуючи на одного з молодих людей, що скупчилися на задньому сидінні.

— Як тебе звуть, жених? — поцікавився таксист.

— Сергієм його батьки назвали! — знову озвався дружок.

— Слухай, Сергійку, браточку, — таксист приклав руку до серця, — що ти робиш? Вилазь відтіль і пересідай до мене! Куди хочеш, безплатно відвезу. Послухай мене, того, хто побував уже в сімейному пеклі - тікай, поки не пізно!

— Та вже пізно! — сміючись, вигукнула наречена, демонструючи обручку на безіменному пальці. — Ану, Сергію, покажи й ти свою!

Жених демонстративно вистромив руку з обручкою й пасажири лімузина гучно й радісно привітали цей жест.

— Ех, пропав іще один мужик! — сумно констатував таксист і, не дочекавшись зеленого, різко рвонув з місця на жовте світло. Аж заіскрилося під колесами...

— Так, видно натерпівся мужик у невдалому шлюбі! - поспівчував водій лімузина...

— Двадцять п'ять років минуло з того часу, а ми з чоловіком - тьху-тьху-тьху - наше сімейне життя пеклом не вважаємо, — згадує Наталія Олександрівна. — Але того таксиста при нагоді згадуємо. Надто ж, коли виникають якісь дрібні непорозуміння, чоловік мій Андрій, щоб підчепити мене, напівжартома зауважує: "Казав же мені таксист, щоб я тікав, поки не пізно! А я, дурний, не послухав. А тепер уже зовсім пізно..."